

Jeg har talt saa længe om hele Lægestanden og dens Forhold, fordi Angrebene paa Lægestanden igennem de 7 Aar, i hvilke jeg har tiet overfor Angrebene, har antaget skarperne og skarperne Dimensioner. Jeg taler ikke som Rigsdagsmand valgt af Lægerne, men fordi jeg gennem min private Virksomhed hører til denne Stand, og derfor mener at skyldes denne Stand at jeg gør Rede for de Forhold, som ligger til Grund for de Angreb, der Gang paa Gang har været fremme.

Hvad nu angaar min Opfattelse af Lægernes Stilling til Sygekasserne, er Sygekasser og Læger to Faktorer, som nødvendigt hører sammen og maa arbejde sammen, og dette Arbejde sker bedst og sundest under den størst mulige Frihed fra begge Sider. At Overenskomsterne mellem Lægerne og Sygekasserne for at være gyldige skal godkendes af Socialministeriet, finder jeg selvfølgelig ud fra det udmærkede almenøkonomiske Princip, at Staten, hvor det drejer sig om Udgifter for den, ogsaa skal være Medunderskriver af saadanne Overenskomster. Ud fra samme Grundlag har Staten og Rigsdagen ikke alene Ret, men ogsaa Pligt til at beskæftige sig med de nuværende uheldige Forhold mellem Lægerne og Sygekasserne i Jylland. Saaledes som Sygekassebevægelsen har udviklet sig herhjemme med det kolossalt store Medlemsantal — 1 351 000 Danske over 15 Aar er organiserede Sygekassemedlemmer —, kan Lægerne efter mit Skøn under normale Forhold ikke finde nogen mere ideel Form for Organisation at arbejde sammen med, og de kan ikke skabe nogen Arbejdsplads, der bedre sikrer deres Klientel en god og forvarlig Behandling paa Grund af de gode Hjælpemidler, der stilles til Lægernes Disposition, samtidig med at den selvfølgelig sikrer Lægerne en god økonomisk Levefod. Det har været en yndet Tale, og det var ogsaa den, der kom til Orde i det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard's Foredrag forleden Dag, at det var Lægernes store Honorarer, man skulde til Livs; Lægerne fik for meget for deres Gerning. Vi har hørt om disse store Indtægter, vi har hørt om Lægen med de 80 000 Kr. om Aaret og om Lægen med 55 000 Kr. om Aaret o. s. v. Hvad er saa Sandheden om dette Spørgsmaal? Sandheden er den — det er stadig Sygekasseinspektoralets Beretning, jeg lægger til Grund for mine Tal —, at Middelindtægten for Lægerne i Hovedstaden er 5 010 Kr., for Lægerne i det øvrige Sjælland 8 069 Kr. og for Lægerne i Nørrejylland 10 308 Kr. Men der maa jo være noget om disse Læger

med 55 000 Kr., naar man taler om det. Ja, der er den Sandhed i det, at der fandtes en Læge i Nørrejylland, der havde denne Indtægt, medens der var 441 med en Indtægt af indtil 1 000 Kr. og 245 med en Indtægt mellem 1 000 Kr. og 5 000 Kr. For at faa den rette Opfattelse af Forholdet maa man tage Gennemsnitstallet. Dertil kommer, at det er alle Læger, der har tilbudt deres Hjælp til at passe Sygekassepraksis. Det er mit Indtryk, at uden Sygekasserne vilde den syge blive ruineret af sin Sygdom, og Lægen ruineret af kun at skulle leve af de syge, og uden Sygekasser mindre Lægearbejde — det har vi i allerhøjeste Grad set under den nuværende Konflikt —, mindre Lægearbejde til Skade for de syge, og uden Sygekasser mindre Betaling for det ydede Lægearbejde, idet den syge uden Forsikring ikke kan udrede det Honorar, Sygdommen kræver. Talen om Lægernes modererede Betaling for Sygekassepatienter, der er mindre bemidlede, forekommer mig at være ren Historie. Det reelle er at fastsætte det Honorar, som Landets Indbyggere, fra regnet den i økonomisk Henseende bedst stillede Fjerdedel, kan og bør betale for ydet Lægehjælp. Det har været mig en stor Tilfredsstillelse at læse, at en af vore første Mænd, den, der maaske længst har staaet i Spidsen for Sygekassebevægelsen, et Medlem af Landstinget, Hr. P. J. Pedersen, paa et stort Sygekasseforsikringsmøde i Kristiania i 1923 har udtalt: Lægehjælpen er ikke særlig billig, men Udgiften til Lægehjælp i Danmark er dog lavere end i vore Nabolande i Nord og Syd. Jeg kan for mit personlige Vedkommende tilføje: er langt, langt lavere end i vore Nabolande i Nord og Syd.

Med denne Udtalelse som Indledning skal jeg gaa over til Sygekassekonflikten i Jylland og sige, at jeg intetsteds har fundet noget sagligt Grundlag for, hvorfor Sygekasserne fra 1. Januar 1924 opsagde de i 1921 med saa megen Møje fremskaffede Overenskomster; hvorfor — for at tale i Arbejdersproget — Sygekasserne lockouter deres Arbejdere, Lægerne, i 1924, thi Paastanden om, at Lægerne strejker, er jo stridende med de almindeligste Sandhedsbegreber. Disse stadigt to à tre Aars Overenskomster forekommer mig at være uhyre farlige, og de er i allerhøjeste Grad ødelæggende for det gode Forhold mellem Sygekasserne og Lægerne. Jeg tror, Lægerne kunde strække sig langt, hvis man fik langvarige Overenskomster, der, idet de som de nuværende Overenskomster tog Hensyn til det gældende Pristal, ikke kunde brydes,